

slag og foretage de nødvendige ændringer i bekendtgørelser, cirkulærer og andre administrative forskrifter med det formål at skærpe reglerne for udgang fra fængsler, anstalter, arresthuse m.v.

I bemærkningerne til forslaget anføres det bl.a., og jeg citerer: »Hovedreglen bør efter slagsstillernes mening være, at groft kriminelle skal afsone fængselsstraffen inden for fængslets mure uden mulighed for udgang.«

Forslaget er en gammel travet, som vi har behandlet her i Tinget flere gange i de seneste år, uden at der har været flertal for de stramninger, der har været lagt op til. Senest har vi i sidste samling drøftet et helt identisk forslag fra partiet Venstres side.

Siden dengang er straffuldbyrdsloven trådt i kraft den 1. juli i år. Straffuldbyrdsloven fastsætter bl.a., at den indsatte kan få tilladelse til udgang, når udgangsformålet er rimeligt begrundet i uddannelsesmæssige, arbejdsmæssige, behandlingsmæssige, familiemæssige eller andre personlige hensyn.

Loven fastsætter endvidere, at en indsat kan få udgang, når der ikke er bestemt grund til at antage, at den pågældende vil misbruge udgangstilladelsen, og hensynet til retshåndhævelsen ikke i øvrigt taler imod udgangen.

I beslutningsforslaget foreslås der nogle meget voldsomme stramninger af reglerne for udgang, stramninger, der efter min mening bærer præg af manglende forståelse for baggrunden for udgangsinstittet, og som for mig at se vil føre til, at en række indsatte vil være farligere, når de løslades fra fængsel, end da de blev indsat.

Kriminalforsorgens hovedopgave er dels at fuldbyrde straffe under den fornødne sikkerhed og med den fornødne kontrol, og dels så vidt muligt at resocialisere de dømte. Heri ligger, at det altså er en hovedopgave at gøre de indsatte i stand til at leve en kriminalitetsfri tilværelse efter en afsoning. De to hovedhensyn er begge vigtige, og derfor må der altid ske en afvejning af disse hensyn over for hinanden.

Som jeg nævnte, da vi drøftede spørgsmålet sidst, er udgangen et vigtigt redskab i bestræbelserne på at udsluse indsatte til en tilværelse uden kriminalitet. Ved at tillade udgang skabes der mulighed for, at indsatte kan opretholde kontakten til den nærmeste familie.

Man ved, at det er af meget, meget stor betydning, at den indsatte ikke under afsoningen mister sit nære netværk, hvis risikoen for tilbage-

fald til ny kriminalitet skal begrænses. I den forbindelse vil jeg dog understrege, at der i hver enkelt sag foretages en meget nøje vurdering af formålet med udgangen, misbrugsrisikoen, kriminalitetens art, hensynet til retsfølelsen og offeret for kriminaliteten, og kun i de tilfælde, hvor formålet med udgangen vurderes at opveje disse betænkeligheder, får den indsatte tilladelse til udgang.

Disse hensyn gør sig også gældende med hensyn til muligheden for udgang til uddannelse. Den type udgang gives til nogle indsatte sidst i afsoningsforløbet for at skabe bedre mulighed for, at de på lovlig vis efter løsladelsen kan forsørge sig selv og familien.

Det er rigtigt, at der er sket nogle justeringer for indsatte med børn. Lad mig én gang for alle slå fast, at der ikke er tale om væsentlige ændringer i forhold til den tidligere praksis. Forskellen fra tidligere er primært, at der er sket en lempelse i kravet for dokumentationen for børnenes mistrivsel.

I de tilfælde, hvor de indsatte i forvejen har weekendudgang, betyder den nye praksis med udgangen til barnets første skoledag og barnets egen fødselsdag til og med 15 år, at sådanne indsatte får mulighed for at flytte deres udgang dertil, hvor barnet enten har sin fødselsdag eller første skoledag, og ikke at de får flere udgange. Det er altså alene et spørgsmål om at flytte den tildelte udgang.

Der kan altså nu tages hensyn til meget hårdt belastede børn, men kun hvis det hensyn ikke strider mod de hensyn, der kan tale imod at give tilladelse til udgang, f.eks. hensynet til ofrene for kriminaliteten.

Jeg må i øvrigt forstå forslagsstillerne således, at de mener, at der er sket en stigning i antallet af udgangsmisbrug med ny kriminalitet. Som jeg tidligere har tilkendegivet, viser statistikken på området, at andelen af udgange, der misbruges, fordi den indsatte sigtes for ny kriminalitet, igennem en årrække har ligget på 2-3 promille. Den seneste opgørelse, der er fra sidste år, er helt på linje hermed.

I bemærkningerne til forslaget er det anført, at den nuværende regel om, at institutionslederen kan give tilladelse til udgang til indsatte ved fængselsstraffe under 8 år, bør sænkes til 3 år. Jeg kan oplyse, at fængslet, hvor den indsatte er dømt for grov kriminalitet, forhører sig hos politiet, inden der gives tilladelse til udgang. Hvis politiet udtaler sig imod udgang, er der et krav